

Indicació, indicador, V. index (ENZE) Indican, indicánuria, V. indi Indicar, indicatiu, V. index (ENZE) Indicció, V. dir Indici, indiciar, V. index (ENZE) Indicible, V. dir Indicolita, V. indi Indiferència, indiferent, V. preferir Indígena, V. engendrar (GENDRE), indigenisme

INDIGENT, pres del ll. *indīgens, -ēntis*, id., participi actiu de *indīgere* 'mancar-ne', compost de *ēgēre* 'mancar (d'una cosa)' i *inde* 'd'allò'. □ 1.ª doc.: S. xv (Dag.).

«Qui té o pateix *indigència de alguna cosa*: inops aliqua re; tenir o patir *indigència*, ser *indigent* --- ser *indigent de totes coses* ---» (Lacav.).

DERIV.: *Indigència* [Llull]: «Los ocells han la vestidura sens treball; hun cabrit ja naix ab sa roba: lo cuyro e lo pèl; mas nosaltres no, que primo havem a levar la lana a la ovella, pux pentinar, filar --- Si-t vols armar, primo has a cavar lo ferre etc. Guarda quanta *indigència!* E per ço llevem les mans en alt ---», 20 StVicentF (*Serm.* I, 23.13); «si la proporció o vàlua e concurrència del florí e croat fan abilitar per haver alguns menuts, de què ha gran *indigència* en lo públic ---», passatge de l'a. 1456 en *Novells Ardits* (II, 235). Del ll. *egestas, -atis*, 'misèria, pobresa', derivat 25 directe de *egere*, s'usà rars vegades un llatíisme cru *egestat* (hapax d'un text de c. al S. xv, *AlcM*).

Indigest, indigestar, indigestió, V. gest Indignació, indignar, indigne, indignitat, V. digne Indígo- 30 *gen, indigotat, indigotina, V. indi Indiot, indiotada, indiotenc, indioteria, V. indiot (INDI) Indirecte, -ecta, V. rei Indisciplina, indisciplinar-se, -nat, V. deixeble Indiscreció, indiscret, indiscriminat, V. cerndre Indiscutible, V. discutir Indispensable, V.* 35 *pes Indisposar, indisposició, indisposít, -post, V. pondre Indisoluble, V. soldre Indístint, V. distingir Individu, individual, individualisme, -lista, individualitat, indivís, indivísament, indivisible, V. dividir Indòcil, indocilitat, indocte, indocumentat, V.* 40 *doctor Indol, V. indi*

INDOLE, pres del ll. *indòles* 'disposició natural d'un individu', 'naturalesa, manera de ser de les persones' i de vegades 'de les coses', de la mateixa arrel 45 que *adòlescere* 'créixer'. □ 1.ª doc.: 1805, Belv.

Mot de to ben literari o filosòfic en català. «Fraternitat de l'ànima, / millor que la de sang, uneix les vides / --- / D'amor té noble l'*indole*, / però sens febre del sentit, ni lluites, / sense turments ni llàgrimes / de gelosia ---», Costa i Llobera (*Horacianes* XI, 2a).

Indolència, indolent, V. doldre Indomable, indò- 55 *mit, indomitable, V. domar Indotat, V. dot Indret, V. dret Indubitable, indúbítament, indubtat, indubtable, V. deute Inducció, inductil, inductiu, inductor, induïment, induir, induït, V. dur*

INDULGENT, pres del ll. *indūlgens, -ēntis*, id., 60

participi actiu de *indūlgere* 'mostrar-se benèvol, indulgent'. □ 1.ª doc.: 1695, Lacav.

«*Indulgent, complasent*», «Vós teniu desmesurada *indulgència* per aquell minyó, vós sou desmesuradament *indulgent* envés aquell minyó; --- ab *indulgència, indulgentment*». Mot general en l'ús modern de la gent educada, i que es troba sovint en la ploma dels escr. de la Renaixença.

DERIV.: *Indulgència* [1230-57], pres del ll. *indulgentia* 'mirament, complaença, indulgència': la data de la documentació s'anticipa en aquest abstracte, a causa de l'ús clerical amb el sentit de 'dispensa, concessió bondadosa, per part de l'autoritat eclesiàstica', que aquesta atorgava o retirava a voluntat, amb la qual ja apareix en la dada més antiga, en una carta que adreça al Bisbe d'Urgell el seu enviat B. de Lliri: «que-us à feita gràcia lo Papa que --- d'al<1>ð d'En G. de Moncada e dels altres --- que vós avetz poder a totz tems que-l los toletz, e que no-ls tinge prou¹ *indulgència* que n'agen; e creet B. de part de nós en totes co(s)ses que él uos dirà ---», PPujol, *DocVgUrg.* (13.11). «Acordant-se totes les naus --- foren dins lo port de Rodes, sperant lo divendres sanct, per ço com, en aquell dia, dins lo castell, tenen moltes reliquies; e qui hou aquell dia lo divinal ofici, guanya *indulgència* plenària a pena e culpa, per molts Papes atorgada», JoMartorell (*Ag.* I, 272); i en una unió de docs. com el barceloní de 1458 que el *DAG.* extrau dels *Ardits*. Detalls de les varietats d'*indulgència* ritual en el *DTO.* 1647 ---, i veg. supra Lacav. per a l'acc. general i pròpia.

Indult [*DTO.* 1647], pres del ll. *indūltus, -ūs*, 'concessió', 'perdó', derivat d'*indultus, -a, -um*, participi d'*indulgere*: entrà en ús també com a terme d'ús eclesiàstic i més especialment papal (i sols en el S. XIX s'estengué a l'alta autoritat civil): «*indult*, concessió del summo Pontífice, gràcia feta per lo summo P. --- Breu de gràcia concedida per lo summo P. ---» (Lacavalleria). *Indultar* [Belv.]. *Indultari. Indulgenciar.* 1 Tenir prou 'fer profit, tenir efectivitat'.

INDUMENT, pres del ll. *indumentum* 'vestit', derivat de *induere* 'posar (un vestit), vestir, revestir'. □ 1.ª doc.: 1868, *SLitCosta*. Allí com a terme botànic.

DERIV.: +*Indumentari* adj. 'relatiu al vestit'; *indumentària* [Lab. 1888]. *Indusi. Índuvia; induvial; induviat. Exutori* 'úlcera que es deixa oberta per tal que supuri', derivat savi de *exūere* 'despullar, llevar el vestit', 'desfer-se d'(alguna cosa)', del mateix radical que *ind-uere*. I d'aquest mateix, però sense cap prefix, derivava *ōmentum*, d'on el cultisme *oment; omental*.

Induració, indurar, indur(e)ir, V. dur adj. *Indusi, V. indument*

INDÚSTRIA, pres del ll. *īndustrīa* 'activitat, assiduitat', de l'adjectiu *industrius* 'laboriós, industriós'. □ 1.ª doc.: Llull.

El significat antic és merament abstracte i dit de l'home (o alguns animals), entorn de la idea de 'en-